

SRDCE DHARMY

aneb Návod k Sobě

Lumír Láska

*Lumír Láska, * 7. 12. 1979, 4:50 SEČ (3:50 GMT), Karlovy Vary, Česká republika, Hvězda Matka Země*
Velmi traumatizující životní zkušenosti přivedly autora k metodám vedoucím k osvobození od strasti lidského utrpení. Autor dne 7. 8. 2012 Uskutečnil Osvícení.

Lumír Láska je dobře znám svojí pozoruhodnou schopností komunikace vzhledů do všezahrnujících hlubokých pravd. Toho, kdo mu naslouchá, povzbuzuje k námaze porozumět výkladům Učení Buddhy (zejména Súra Pradžňápáramitá), vysvětluje hluboký význam a smysl toho, co Buddha Učí, odpovídá na konkrétní otázky týkající se konkrétního utrpení konkrétních bytostí.

Lumír Láska je Samjaksam Buddha Maitreya – přímý žák, následovník a nástupce Vznešeného Buddhy Guatamy – zakladatel Sanghy SRDCE DHARMY, tj. společenství blahovolných přátel, kteří se ve Vzájemné Úctě Podporují v Uskutečňování Poznání Buddhy, tj. DHARMA.

OBSAH:

Zákon Pomíjivosti	3
Příčina Utrpení	3
Realita je Sen	3
Snaha o uchopení Věčnosti	4
Svoboda je Ne-lpění	4
Přání je příčinou ne-Svobody	5
Nebudme otroky námi vytvořených vztahů	5
Strach z Prázdnoty	5
Rovnost je Milostí Sobě	6
Odpovědnost	6
Sklony ke konfliktu	6
Bezpodmínečnost	7
Rovnost Ne-rozlišování	7
Jednota Ne-rozdělenosti	8
Ne-já	9
Jak k Sobě, tak k Ostatním	10
Ukončení Utrpení	11
Ne-existence hříchu	12
Čtyři Vznešené Pravdy	12

Úvod

Text *SRDCE DHARMY aneb Návod k Sobě* předcházela knize *MAITREYA BUDDHA SÚTRA aneb Prázdnota... Matka Dědiců Nesmrtelnosti*, o které autor tvrdí, že je Poslední Sútrou tohoto věku, sestavenou jazykem dnešního světa tak, že její jedno jediné přečtení umožní bytosti, která se Upřímně Namáhá porozumět výkladu Učení Buddha, Uskutečnění svého vlastního Osvícení, bez předchozí duchovní praxe v tomto jediném životě. Text této knihy *SRDCE DHARMY aneb Návod k Sobě* lze považovat za zkrácenou verzi Sútry, pojednává o fungování tohoto světa, o CESTĚ vedoucí z Utrpení, o Zákonu Pomíjivosti, o příčině Utrpení, o Skutečné povaze reality, o sklonu k Uchopování toho, co je nemožné uchopit, o Svobodě Ne-lpění, o strachu z Prázdnoty, o Odpovědnosti, o sklonu ke konfliktu, o Bezpodmínečnosti, o Rovnosti a Nerozlišování, o Jednotě a ne-rozdělenosti, o znaku „ne-já“, o vztahu k sobě i ostatním, o Ukončení utrpení, o neexistenci hříchu, o Kristovi a roli oběti, o Buddhovi Šákjamunim zvaném Gautama a Čtyřech Vznešených Pravdách.

ZÁKON POMÍJIVOSTI

Buddha Šákjamuni mi Udělil Milost tak, že mi prostě, jasně, a srozumitelně vyložil Zákon Pomíjivosti všech smysly vnímatelných jevů bez rozdílu (včetně smyslů samotných), kdy pro každý takový jev platí tato primitivní matematická rovnice: $V + OT + Z = 0$ (V - vzniká, OT - okamžik trvá, Z - zaniká, 0 - nula). Ta rovnice je tak prostá a obyčejná - a možná právě proto tak opomíjená. Tato rovnice převedená do slov (což je jen jiný druh jazyka) jednoduše znamená, že „pokud zde něco je, tak to zde ve skutečnosti již není“, jde tedy o „pokud je cokoli podmíněno (což je vše, co má tvar), není to skutečné“, je to tedy iluzorní, Snové.

Proto je tato rovnice vyjádřením Prázdnoty, tj. Bezpodstatnosti Všeho, což znamená, že ačkoliv se nám může zdát, že se něčemu „významnému věnujeme“, něco „významného děláme“, někam jdeme prožít „významný zážitek“, něco „zvláštního“, někam „významně směřujeme“, má se to ve skutečnosti tak, že se to odehrává jen v naší subjektivní představě jako „představa života“ od A, jako od startovní čáry zrození, do Z, jako „cílové“ smrti tak, jak o tom Sníme v karmických souvislostech „s ostatními“, přitom ale paradoxně „každý zvlášť“, v představě, na které jsme se dohodli, a se kterou jsme souhlasili.

PŘÍČINA UTRPENÍ

Právě ukončení tohoto Spánku znamená ukončení utrpení ve smyslu opakování tohoto sklonu Snít, tohoto vzorce „znovu-zrození“ a následné „znovu-smrti“, „začátku“ příběhu a jeho nutného „konce“. Všimni si, že jakákoliv lidská aktivita neobsahuje jiné atributy, než jsou „začátek“ a „konec“, kdy bytosti uniká, že zatímco se zabývá těmi začátky a konci, je stále ZDE - prostá počátku a konce, počátky a konce „jen“ řeší, kdy toto řešení spočívá v přikládání důležitosti tomu, co důležité vůbec není, a držení se tohoto jako důležitého, zatímco jde o opakování těchto atributů jako programů. Odinstalování těchto programů znamená stav „bez počátku“ a „konce“, tj. Bezhraničnost, tj. stav prostý času, to je Ne-omezení.

REALITA JE SEN

Právě pro toto řečené Buddha Šákjamuni zvaný Gautama objasňuje, že tato tzv. „realita“ je naprosto totožná s realitou Snovou. Proč? Protože mají obě naprosto stejné kvality, stejné atributy. Ať v této realitě, tak jako ve Snu, prožiješ Cokoliv, ač se *to* zdá tak, nebo onak, ve skutečnosti na *tom* nezáleží, protože vzhledem k rovnici: $Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0$, ač se *to* jeví jako něco „významného“, v okamžiku, kdy *to* chce bytost mentálně uchopit a podržet, *to* zde již reálně není... Ono zdání, že to zde „reálně je“, je Snění, které je v subjektivitě (subjektivitách) přítomno právě pro sklon „realitu“ vnímat mentálně staticky, jako „trvale pevnou“ a jako takovou ji psychologicky uchopovat... držet, svírat... čímž bytost způsobuje sama sobě utrpení (nese si svůj kříž) právě proto, že sebe samu takto odsuzuje k tomu, že se Marně Pokouší Uchopit to, co není ve skutečnosti možné trvale uchopit... kdy tímto sklonem „lpět na tom, co nelze trvale uchopit“ sobě působí hlubokou bolest... protože ať už se bytost pokouší uchopit a podržet Cokoli, není to v její moci. Tedy zřeknutí se tohoto světského sklonu je paradoxně získání Moci Duchovní. K této světské bolesti je dle míry tohoto sklonu k držení taková bytost více či méně arogantní (tj. ignoruje své utrpení), od čehož se míra jejího utrpení odvíjí, ve kterém si „musí zajistit víc toho něčeho“, co jí bude beztak posléze „odňato“, ač situace se má tak, že „to něco“ nikdo ve skutečnosti ani nikdy neměl. Moudrost spočívá v neustálém

rozjímání nad tímto tématem Pomíjivosti, protože čím více je mu Porozuměno, tím více je bytost Probuzena, tím více „nemusí“ to, o čem bytost dosud trpěla „že musí, aby... (něco)“.

SNÁHA O UCHOPENÍ VĚČNOSTI

„Kdo“ „má“ „kde“ „jaký“ život? Může „ho“ „někdo“ „někomu“ ukázat na dlani „své“ ruky? Ne, to jediné, co kdo „má“, dá-li se to tak vůbec nazvat, je zkušenost s Neustálou Změnou. Jak důležité je poslání té či oné bytosti z pohledu za sto let? Co je to „čas“, když ne to, co člověku pořád uniká? A není čas jen představa, kterou si bytost přeje, aby mohla „něco“ uchopit, aby jí mělo „co“ unikat, aby mohla v tomto úniku od sebe samé usínat *na tom*, co je díky času tak „důležité“? Co kdyby se náhodou, zatímco se bytost takto dobrovolně rozhoduje Spát, dověděla, že ať si na čas hraje, nebo ne, ve skutečnosti se Neustále Nachází na Věčnosti? A není tato Věčnost „ten bůh“, kterého se bytost ve skutečnosti bojí, a proto se raději zabývá „něčím menším“, jakože tu „raději ani není“, aby TOMU bohu nemusela čelit? Není ono Bezčasí tím bohem, ke kterému ve skutečnosti nelze nenáležet, a ze kterého bytost naprosto dobrovolně uniká do představy „narodím se do představy života, abych se něčím zaměstnala, abych nemusela čelit skutečnosti“? Není ta skutečnost natolik Nezměrná, Nekonečná a Neuchopitelná, že se bytost raději „narodí“ (rozehraje hru o „zrození“), aby se té Nezměrnosti nemusela bát jako Boha?

SVOBODA JE NE-LPĚNÍ

Svoboda (neboli „bůh“) je dobrovolná, zrovna tak jako utrpení (neboli „peklo“). A to, co je pro někoho svoboda, může jiný nahlížet jako utrpení. Svoboda (tedy „nebe“) má různé úrovně, které se dají rozlišovat dle schopnosti té či které bytosti realitu mentálně Neuchopovat, nebo na ní Ne-lpět, nebo se jí Ne-držet. Tak je bytost „volná od sebe“, tedy kdo zvládl sebe, zvládl celý svět.

Bytost je tak „duchovně velká“, jak velká je její schopnost Nelpět na něčem jako na trvalém. To, co je pro nějakou bytost svoboda, bůh a nebe, z toho mohou mít jiné bytosti pro to, jak „velké to je“, strach, pro který „malomyslní“, unikají do opětovných znovuzrození, do představy života. Tato volba je na jednu stranu svobodná, ale protože je motivována strachem z „velikosti boha“, o svobodu nejde. Tedy bytost, která opakuje své znovu-zrození, tak činit musí, a nesvobodně, do té doby, než bude schopna přijmout „velikost boha“. To je možné až tehdy, kdy bytost dospěje do stavu Duchovní Čistoty do takové míry, že přijme celé utrpení lidstva, čímž mu porozumí, kdy Podmínka je přijetí, a teprve pak se dostaví Porozumění. Naopak to nefunguje, nelze porozumět, a teprve pak přijmout, protože to je Podmíněnost. Na takovou Svobodu, která není Kladenou Podmínkou na sebe, ale Možností, kterou lze dále niterně zkoumat, a tak Získávat Vnitřní Zkušenosti Sebepoznání, si mají bytosti teprve zvyknout, a to lze jediné tak, že své zkoumání pro sebe pomalu dokáží ocenit jako nezbytnou součást duchovního vývoje bytosti, k čemuž je nezbytné zajímat se o svůj duchovní vývoj. Jedině tak je možné postupně dojít k tomu, že „bůh“ může být přijat i s „jeho“ Nezměrností, která se stává současně „majetkem“ bytosti, která toto Zrealizovala. Kdo se neučí Svobodu Přijímat, přeje si setrvat v dočasnosti, tj. v omezení. Kdo se učí, stává se Neomezeným, tak jako Věčnost sama. Za omezenou představou života od „A“ do „Z“ stojí volba „takto si to přeji“, tj. chtíč, který je závislý buď na Nevědomosti: „nevím, že je zde jiná možnost, tak opakuji, co již znám“, nebo Dobrovolnosti: „vím, že je zde jiná možnost, nedokáži ji ale docenit, tedy ji odmítám“, což je ve výsledku to samé, je to Odpor, který je sebestředným vymezením, od-středivou silou vychylující se od středu, tedy opět paradox, kdy si bytost hraje na hledání toho, co ve skutečnosti odmítá, a co je její přirozenou součástí, protože

svůj Střed Každý Neustále „vlastní“, jen ne vždy je s ním v souladu. Lze to připodobnit k hledání PRAVDY. Všichni si přejí PRAVDU nalézt, ale ne každý miluje Upřímnost. Tedy Dobrovolný Sklon k Sebeklamu.

PŘÁNÍ JE PŘÍČINOU NE-SVOBODY

Bytosti se ve svém spánku zabývají tím, aby v něm stihly vše (naplnit, ač to není možné naplnit, uchopit, ač to není možné podržet), že je ani nezajímá, kdo v této jejich subjektivní představě světa „zemřel včera“. Individuální přání, chťiče, záměry, vize a sny, ať se jeví sebevíc ušlechtilé, jsou pro ni prvořadé, a stojí nade všemi ostatními bytostmi, které jsou jen „panáčky“ ve Snu toho, kdo Sní o tom, jaký „chce mít sen“. Jinými slovy, přání této představy života je pro toho, kdo takové přání má, Nadřazenější všemu ostatnímu, jak lidem, tak tzv. věcem, které ani věcmi nejsou. Není to vůbec osobní, je to naprosto neosobní utrpení. A v tomto rozpoložení se bytosti setkávají a mají dojem, že se reálně potkávají, přitom i když spolu komunikují, každý je zajatcem svých vlastních předpojatostí a rozpoložení. Tedy v případě takového společenského setkání se ve skutečnosti neodehrává to, o čem Sní většina, za těmi kulisami se děje něco jiného. Ať se každý namáhá vidět, co to je.

NEBUĎME OTROKY NÁMI VYTVOŘENÝCH VZTAHŮ

Spící bytosti jsou k sobě samým tak bezohledné, že je pod tíhou světské smrti nezajímá dokonce ani absurdita jejich aktuálního počínání, ve kterém se věnují tomu, co si myslí, že drží, a o co záhy přijdou. Dříve, či později se budou věnovat rozvíjení své vlastní Sebeúcty a Důstojnosti, toho, co ve skutečnosti hledají, ale zatím o tom nevědí, protože tyto stavy nedocenily. Až docení, mohou rozvíjet Vzájemnou Úctu všeobecně, tedy vyzařovat navenek to, jak jednají samy se sebou. Bytost skrze ostatní, ve kterých pozná sebe samu, chce vidět právě to, co je Vznešené. A opravdu zde již rozumí tomu, že to, co si s ostatními vytvoří, v tom s nimi žije. ***Tedy nezáleží na hmotě, ale na vztazích. To je bohatství.*** Také platí, že čím víc se zajímám o všechny ostatní, tím víc jim rozumím, a pokud se takto namáhám, více jim rozumím, a tím méně se pro něco zlobím, protože ono rozumění nahradí sklon ke zlobě, kdy díky tomu bytost není otrokem takové zloby „ten mě ale našťval“, namísto toho je viděno „on jedná takto, protože... proč bych se proto měl já zlobit“ a takto nejsem díky své ochotě porozumět omezen zlostným jednáním, které z této zloby vzniká, díky čemuž se skrze toto porozumění ve skutečnosti zajímám sám o sebe, protože takto nacházím Klid a Mír, tedy kvality, které se bytosti teprve učí ocenit. Obchodní přístup zanikne, pro něj je toto naprosto nepřípustný paradox „to, co dám, skutečně získám“. Je to mimo světské chápání, a přece to skromní lidé realizují. A výsledek? Nemají deprese. Bytosti, které tomuto nerozumí, nechápou, teprve se to naučí. Ať každý dělá co dělá, zabývá se čím se zabývá, nikdo si nikdy nezajistí trvalé tělo... ani trvalé pozitivky tohoto těla... a přece své zrození může opakovat, ale se vším ostatním utrpením, které slast vždy střídá, tak jako den střídá noc. Tedy bytosti, které se považují za bytosti, opakovaně podstupují něco, co není uchopitelné, něco, co nikdo nikdy ničím, čím se ve stavu této Trvalé Prázdnoty takzvaně zabývá, trvale nezíská...

STRACH Z PRÁZDNOTY

Tato Prázdnota sama o sobě platí pro Každého bez rozdílu, ať už jde o bezdomovce nebo krále, a znamená ***Neustálý Stav Trvalé Chudoby***. Vše ostatní je iluze a šílenství. Prázdnota, kterou mnozí nazývají šílenstvím, je Něhou nám všem, protože její poznání přináší Uklidnění. Ale tohoto Klidu se,

jak jsem již nastínil, bojí bytosti, pro které je až „moc velký“, proto podmiňují sebe samé do „nějakých aktivit“, které ani aktivitami nejsou. Reálný stav a situace každého z nás je Prázdnota na Věčnosti, ne kruté a strastiplné představy o růstu, nebo pádu, čertovské hrátky na zisk, nebo ztrátu. To jsou jen fantazie, velmi bolestivé fantazie.

ROVNOST JE MILOSTÍ SOBĚ

To znamená, že Každý je na tom Neustále Stejně, avšak ne každý je k sobě natolik milostivý, aby si to připustil a tak nad sebou samým zvítězil, ve smyslu „už na sebe nemusím tlačit, nemusím sobě ani nikomu jinému plnit nějaké představy, takto na sebe nemusím klást podmínky, mohu k sobě, a tak přirozeně i k ostatním, rozvíjet bezpodmínečnost. „Kdo není milostivý k sobě, také si přirozeně nepřeje, aby si takovou milost k sobě ostatní dovolili... neustále navrhuje tlak“. Proč? „Co kdyby moji bližní náhodou ‚přijali boha‘ a já si pak neměl s kým hrát???“ Toho se děsí každá nezralá bytost, proto straší představou anarchie a „zavádí pořádky“, avšak ví, že není upřímná, protože je poháněna svým vlastním strachem, který není skutečným zájmem o ostatní, ale o sebe, jedině o sebe. Kdo rozvíjí Nelpění, nemá žádný zájem na tom, rozpoutávat anarchii... Proč? Takovým bytostem pomalu vyhasínají vášně, a ne, že je třeba se jich bát... my se od takových máme učit Klidu a Míru, tedy tomu, co tak zoufale potřebujeme.

Ne každý o rovnici $Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0$ ví. Například takový bezdomovec na tom může být ve smyslu dosaženého stavu Vnitřní Svobody lépe než král, tedy pokud tomuto poznání lépe než král rozumí, ale také naopak, král na tom může být díky svému vlastnímu porozumění (a tedy vědění) na základě poznání moudrosti lépe než bezdomovec. Probuzené bytosti se neodlišují v tom, jakou zde zrovna hrají roli, ale v tom, jak jsou na tom se svou Důstojností.

ODPOVĚDNOST

To také znamená, že to jediné, co lze skutečně vlastnit, je naše vlastní a individuální znalost tohoto zákona (**Zákon Pomíjivosti**), to je moudrost, kdy za ochotu namáhat se tomuto zákonu porozumět nese každý jednotlivec sám za sebe obrovskou odpovědnost (což je paradox, kdy „odpovědnost je lehká jako tíha“), protože pokud je bytost tohoto zákona neznalá nebo nedbalá (což spolu přirozeně souvisí, protože znalost nedovoluje nedbalost), dává v sobě vznikat subjektivním představám „dobra“ a „zla“ (tj. rozděluje realitu, tj. **Dualita**), avšak to, co je dobré pro jednu bytost, není dobré pro jinou, což znamená vnitřní stav soukromého náboženského vyznávání války, který je běžný každému světskému pohledu na svět.

SKLONY KE KONFLIKTU

Pro tento stav vnitřního rozpoložení, v každé jednotlivé bytosti dle přímé úrovně dosaženého poznání, povstává představa vnitřního konfliktu (vnitřního pnutí) „já proti světu“, před kterým „musím obstát“, který si „musím podmanit“ nebo mě „dostane svět“, který si „jistě myslí, že jsem úžasný“, což „musím podpořit“, který si „jistě myslí, že jsem ubohý“, čemuž se „musím vyhnout“, abych v očích svých, které jsou ve skutečnosti oči ostatních „obstál a neselhal“ – čímž bytost sebe samu v tomto Spánku **karmicky odvíjí dle stavu vnějšího nepokojného světa** tak, že tomu všemu slouží, dle toho si volí své role, a při tom všem se přesvědčuje, že jedná svobodně, nebo že vůbec má nějakou svobodnou volbu. Bytost tak následně dělí ostatní vnější bytosti na „ty, které jsou se

mnou“ a „ty, které jsou proti mně“, čímž bytost tímto nastavením podmiňuje sebe samu, ač Sní o představě, že ve světském slova smyslu „pracuje na svém růstu“. Ve svém vlastním rozdělení tak ve skutečnosti sebe samu donucuje k tomu, aby sloužila ve své **Náklonnosti** těm, kteří „jsou s ní“, nebo ve svém **Odporu** proti „těm ostatním“. Takto v sobě na základě všemožných předpojatostí bytost obecně dává vzniknout stavu **vojenského rozpoložení** (což je stav napětí standardní pro tzv. „malou“ nebo „dětskou mysl“), aniž by toto své soukromě utvářené prostředí ve svém zaujetí rozpoznávala jako své vlastní utrpení. Kdo u sebe prokoukne takové sklony, se věnuje tomu, co je přirozené nitru, tedy možnost stavu Vnitřního Klidu Nestrannosti, neuchylování se, který bez poznání Prázdnoty prostě není možný. Právě proto Ježíš říká: „Kdybyste znali rozdíl mezi JÁ CHCI a OBĚŤ, věděli byste všechno.“ Tím Kristus říká, že kdyby si člověk přiznal, že to, co chtěl, chtěl, a ne že za jeho situaci nese odpovědnost někdo jiný, nemusel by sloužit jako otrok divadlu, kterému slouží, protože kdo si to přizná, ukončí křivdu, nechce již nikoho „zpětně“ obvinít, když už se mu „nehodí, co se mu prve hodilo“. Tato upřímnost k sobě je Sebeláskou.

BEZPODMÍNEČNOST

Je to právě sklon k Dualitě, který by se měl chápat jako „dábel“, a bytosti by se o něm měly učit víc než o čemkoli jiném ve školách. Tato Dualita je vnitřní rozpolceností, která přirozeně souvisí se sklonem k pýše a nadřazenosti nad ostatními, který podněcuje soutěživost, která je chápána jako „něco zdravého“, ač je to ve skutečnosti přirozeným odrazem vnitřního stavu frustrace a poníženosti. **Toto ROZDĚLOVÁNÍ je ničivá síla temnoty, která zotročuje každého, kdo ji neprokoukl, kdo jí proto slouží, a sebe otročí.** Jinými slovy, kdyby zde nebyla vnitřní představa o „nejsem dost dobrý“, není zde ani představa frustrace, není zde ani sklon k aktivitě „něco výjimečného dokázat“, není zde ani vnější hra na „jsem pyšný na to, co jsem dokázal“, atd... S tímto „dávlem“ Ježíš i Buddha rozmlouvali, a také všechny ostatní bytosti, které jej (stav rozpolcenosti) přesáhly Rovností, tak pro ně přestal existovat a ony na sebe přestaly klást podmínky „jsem špatný“, tedy „musím být lepší“, což je nekonečný sklon k soutěži, který provází všechno lidské konání, od známek ve škole, k tomu „co kdo dokázal“ nebo v „čem kdo jak selhal“ – samé strastí zatížené nesmysly. S ukončením tohoto na sebe kladeného tlaku bytost přechází ze stavu „kladu na sebe podmínky“ do stavu „nekladu na sebe žádné“, což je Bezpodmínečnost. Tu některé bytosti, které toto ještě neobsáhly, nazývají „leností“. Ale i je čeká Probuzení... **Taková bytost, která je schopna nabídnout Bezpodmínečnost sobě, je schopna nabídnout ji také všem ostatním bytostem, ne jinak. Tím Žehná ostatním, protože jim přináší možnost ukončení zrozování ve hmotě, kde „drží vše pohromadě“ (ale jen dočasně) právě na základě utvářených podmínek.**

ROVNOST NE-ROZLIŠOVÁNÍ

Toto je „usmíření s Bohem Jediným“, kdy slovo „Jediný“ neznamena sklon ke strastiplné soutěži ve smyslu „můj bůh je víc než ostatní bozi“, nejde o nějakou povýšenost, je to „sjednocení duálního sklonu nahlížení reality do stavu Jednotného – stavu Stejnosti – VŠE SI JE ROVNO – realita je Nerozdělena na jednotlivé bytosti – nemožnost rozporuplnosti – stav sounáležitosti“, jelikož tak je to ve skutečnosti Neustále, ne ale každý tomu ve svém utrpení rozumí. Ve skutečnosti zde není „nějaký jednotlivý příběh“, který má „zvláštní význam a smysl“, VŠE JE JEDNÍM BOHEM. Každá představa „individuální bytosti“ ve stavu rozpoložení své vlastní subjektivity Neustále Nahlíží Vše,

co Neustále Pomíjí – v tomto pohledu není prostor na jakýkoliv název pro „tu či onu věc“, je to Bezpodstatné, a s tím i celý příběh „o tom“. Tedy se nedá říct, že je na tom někdo „lépe“, nebo „hůře“, ač se to může dle aktuální „pohodlnosti“ nebo „strádání“ toho či onoho těla „rozdílně“ jevit. Každý je na tom Naprosto Stejně, protože jak ona „pohodlnost“, tak ono „strádání“ dříve, či později pro tu či onu subjektivitu zaniknou, a změní se v opačnou polaritu. Tedy vše, co je Jakkoliv nahlíženo, či registrováno, je v konečném výsledku vždy rovněž tak totožné, tzn. Jedno. A nikdy to ani nebylo jinak, to „jen“ pohled na „to“ byl pokroucený. Vše, co se Zdálo, že „někdy bylo nějaké jiné“, bylo skutečně jen Zdání.

Protože Ježíš byl člověk, který do doby „setkání s Jediným Bohem“ trpěl tak jako ostatní lidé, přirozeně (tak jako Buddha) naprosto přesně věděl, co objevil, jak **Zásadní a Inteligentní** tento **Sebespásný Objev Neustále Dostupné Svobody** je, a jak stírá všechno dosud subjektivně protrpěné. Ježíš zrovna tak jako Buddha trpěl do doby, než na své utrpení našel odpověď, a proto to, co objevil, přirozeně přál také všem ostatním bytostem bez rozdílu, aby to samé Osvobozující Sjednocení, které Zpřístupnil sobě, bylo Zpřístupněno také Všem ostatním. Ježíš (zrovna tak jako Buddha) znal sám sebe ve stavech předcházejících tomuto poznání, proto také dobře věděl, s čím se u lidí setká, pokusí-li se jim navrhnout jejich vlastní Svobodu. Buddha praví, že každá trpící bytost má mysl znečištěnou Třemi Jedy. Které to jsou? Nevědomost. Chamtivost. Nenávist. Pokud je porozuměno rovnici: **Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0**, vzniká další a tento zákon potvrzující rovnice rovnosti: **„Kde je přítomno Vědění, není přítomna Nevědomost, tam převládne Vědění, a pokud v bytosti převládne Vědění, v bytosti nepovstane Chamtivost, a pokud v bytosti nepovstane Chamtivost, v bytosti nepovstane Nenávist. To je NULA, tj. stav KLIDU, neboli Boha, neboli Nirvána.“** Každá bytost se musí rozhodnout sama za sebe a pro sebe, jestli je dobré matematicky rozumět a proč, jestli se jí žije lépe s nenávisť v SRDCI, nebo s Klidem jako Sebeláskou, jestli je Inteligentní zajímat se o tuto Absolutní Moudrost. Pokud se o sebe bytost nezajímá, sebeurčuje se do stavu těžkopádného subjektivního prožívání „vojenského nastavení“. Pokud se bytost zajímá, směřuje do stavu Lehkosti a Vzájemné Sounáležitosti. Ježíš věděl, že člověk, který není Vnitřně Sjednocen, který se nachází ve stavu rozpolcenosti, tj. stav „vnitřní války“, ani nemůže odpovědět nějakými jinými atributy než těmi, které odrážejí jeho vlastní vnitřní rozpoložení, věděl, že to ani není osobní, bytost prostě je, jaká aktuálně je. Ježíš věděl, že bude těmi, kterým přináší Spásu, nahlížen skrze rámeček, skrze jaký tyto bytosti nahlížejí sebe samu, tj. tím, co je běžnému člověku vlastní, tj. neochotou k chápání, odmítnutím, zatracováním, pohrdáním a odporem, nebo opačným extrémem, tj. vyznáváním, vzhlížením, modlářstvím, uctívačstvím, které je naprosto stejným extrémem, akorát v opačné polaritě, stejným Znečištěním mysli a nepochopením, za které nakonec bytost obviní toho, ke komu sama vzhlíží. Tedy vše, co je mimo Vzájemnou Úctu, tj. Rovnost, je mimo stav Klidu, je k neprospěchu každého, kdo si sám se sebou takto zahrává.

JEDNOTA NE-ROZDĚLENOSTI

Jak ale někomu, kdo realitu nazírá skrze duální chápání „já“ versus „oni“ vysvětlit, že „Bůh je jenom Jeden“, tedy „ne-rozdělen“ na „dobro“ a „zlo“, čímž je dosaženo vnitřního Klidu a Míru tím, kdo dosáhl smíru s Jediným Bohem? Jak vysvětlit běžnému člověku, že tento stav je možné prožít teprve tak, že se člověk nejprve rozhodne jej prožít, čímž tu zkušenost získá, a teprve pak z ní může vycházet? Jak člověku vysvětlit, že tu zkušenost nemá možnost získat skrze zkušenost někoho jiného,

ani skrze toho, kdo k ní inspiruje, a na ni poukazuje? Jak člověku vysvětlit, že jí v tomto ohledu nikdo nic nedluží, že je to ona sama, která toto poznání dluží sama sobě? Jak člověku vysvětlit, že to nelze vymyslet tak, že až toho člověka někdo přesvědčí, že to tak „skutečně je“, tak se pro to možná rozhodne, jak se lidé někdy pro to, aby nemuseli investovat svou námahu a opustit své pohodlí, nechávají rádi přesvědčovat? Jak vysvětlit člověku, že Ježíš tím, co říká, neříká „já jsem něco víc než obyčejný člověk“, že umyl nohy svým učedníkům právě pro to, aby poukázal na „jsme si Rovni“ – co jim nebylo zřejmé, co v nich teprve mělo „dozrát“? Jak člověku vysvětlit, že Ježíš tím říká „právě pro mou lidskou obyčejnost jsou vyšší stavy bytí, než je stav člověka, dostupné také vám“? Jak běžnému člověku vysvětlit, že mu někdo přeje něco pro něj dosud nepředstavitelného, co si on sám dopřát zatím nedovede, proto to automaticky bude chápat jako drzost, pýchu, nebo snad rouhání, a že bez toho, aby člověku někdo přál to, co si člověk sám dopřát nedokáže, by zde pro člověka takové možnosti ve skutečnosti ani nebylo? Jak vysvětlit člověku, který je navyklý žít ve stavu napětí a stresu, který toto napětí vnímá jako zábavu, bez které by se nudil, který si pro to, o čem se domnívá, že je zábavné, přeje vést konflikty a války, vysvětlit, že bez jeho vnitřního Utišení a Uklidnění pro něj není možné to, co je možné pro Ježíše? Jak někomu vůbec kdy slovy sdělit, že čas neexistuje, že se nacházíme na Věčnosti (a nikdy tomu nebylo jinak), kdy pro zaujetí představami člověk uniká sám sobě? Jak člověku vysvětlit, že každá doba je ve své podstatě Stejná, že to, co se mění, jsou jen její kulisy? A přece se ti, kteří porozuměli, dělí s člověkem o to, o co se ti, co porozuměli před ním, podělili s ním.

Ježíš i historický Buddha vysvětlují, protože vědí, že mysl je jako zem, že semeno Univerzálního Poznání dříve či později, když ne nyní, tak v jiném zrození bytosti, vzklíčí. Čas nehraje roli a co nedává smysl nyní, na to se bytost ve své krizi ráda rozpomene. Buddha i Ježíš vědí, že to, co je možné pro ně, je možné pro Všechny ostatní – odtud JISTOTA, a z ní MILOST VŠEM, kdo o ni stojí. Žádná ze Svatých Bytostí nepohrdá člověkem, to jen člověk pohrdá sám sebou, ač to považuje za své nadání. Univerzální poznání přesahuje „světskou současnost“ jedince, proto každý Mudrc ví, že v jeho „světské současnosti“ nebude nikdy zcela pochopen, tím se ale nezatěžuje a tam, kde „vidí zem, zasadí semeno“. Ti, kteří pochopí, kteří porozumí, se stanou naprosto přirozeně stejnými „zemědělci“ a těm, kteří zatím dosud trpí, připraví cestu tak, jako byla předchozími Probuzenými připravena jim.

NE-JÁ

Se Zákonem Pomíjivosti všech smysly vnímatelných jevů bez rozdílu automaticky matematicky souvisí rovnice „znaku ne-já“, respektive „znak ne-já“ zákon Pomíjivosti doplňuje a potvrzuje. Proč? Pokud pro každý jev platí rovnice: **Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0**, platí rovněž tak pro představu „já“, která je dočasně složeným jevem z pěti smyslů + myšlení, tj. představa Pociťování = představa osoby. To znamená, že to, co máme sklon považovat ve světském slova smyslu za bytost nebo osobu, zde ve skutečnosti rovněž tak není. Proč? Jde o karmický tok zkušeností, kdy „ty sám, člověče, již nejsi tím, kým jsi byl před okamžikem“ proto, že máš již jiné zkušenosti, a jakýkoliv jiný návrh by byl sklonem tě omezit. Dále pak, stav „tohoto těla“ je v procesu Neustálé Změny již jiný, než byl, a současně zde žádné časové období není. Dále pak, ty, člověče, nejsi toto tělo. Tím, že člověk trpí sklonem uchopovat tělo jako „sebe“, trpí rovněž tak sklonem zasazovat „toto já“ do souvislostí nějakého příběhu, takto sebe definovat, za toto sebe považovat, a takto dle svého vlastního přístupu k sobě samému takové sklony vyjadřovat k ostatním navenek. Tedy každý se ke každému chová přesně tak, jak se chová k sobě

samému dle toho, jaké úrovně Vnitřní Moudrosti došel – a není to možné jinak, je to neosobní. Každá bytost může jedinečně to, čeho je schopna. Jakákoliv bytost v „tvé“ subjektivitě, člověče, by se chovala a jednala, jak se chová a jedná, bez ohledu na to, zdali bys byl v její subjektivitě přítomen ty, nebo ne. Prostě by si nahradila to, co hledá, tím, co by jí bylo právě dostupné. Není v tom žádná romantika, žádné „já“, žádná „výjimečnost“, je to ploché, bez zvláštnosti a důležitosti, Prázdné.

Stejně tak by taková možná subjektivita milovala nebo nenáviděla zrovna toho, kdo by jí „byl zrovna po ruce“. Tedy světská představa „lásky“ (která spadá do duálního názoru na povahu reality) ve skutečnosti ani není Láskou, je to Podmíněnost „když se budeš chovat tak, jak se mi to líbí, mám tě rád – když ne, nenávidím tě“, nebo „miluji tě právě proto, jaký jsi“ což nemá s Láskou jako takovou nic společného, protože „tě miluji pro to, co se mě líbí na tobě – na tobě nezávisle“, a každá taková Podmíněnost je Sebetřízeň toho, kdo jí v jakém rozsahu hoví. To ale neznamená, že s dosaženým poznáním není OK být po boku někoho, s kým tu moudrost Svobodně sdílíme, jen si nelžeme. Skutečná Láska je Bezpodmínečná a Svobodná, tedy opět Neuchopování, Nelpění, ve smyslu „na ničem netrvá“, tak je Sama Svobodná. Nic jiného Láska není, protože kdo neosvobodí sebe do stavu Volnosti – Bezpodmínečnosti, tj. ukončení kladení podmínek na sebe, nemůže toto nabídnout nikomu jinému, tak prostě. Vše ostatní je dle úrovně schopnosti porozumění Omezení, dle kterého se odvíjí kvalita subjektivní reality té či oné bytosti.

Pokud tedy pro jev „já“ platí rovnice taková, jako pro všechny ostatní jevy, znamená to rovnici: „když se osoba dívá na židli nebo na jinou osobu, můžeme říct, že ‚sen registruje sen‘, avšak ve skutečnosti zde není nikoho, kdo by co registroval, ani to, co by mohlo být registrováno“, což je opět stav Prázdnoty.

JAK K SOBĚ, TAK K OSTATNÍM

Platí, že dle toho, jak bytost uchopuje a omezuje sebe sama, tak uchopuje, omezuje, a zneužívá i všechny ostatní (jak k sobě, tak navenek) a není to osobní, je to neosobní, ta bytost ani nemůže jinak, není proto možné ji označit za „zlou“, protože ona jedná z úrovně jí realizovaného poznání a nemá jinou možnost. A stejně tak, naopak, to, jak se bytost Osvobodí ze Spánku Samsáry, tj. ze svých předpojatostí, automaticky a matematicky Osvobozuje v její duchovní oblasti i Všechny ostatní bytosti, které jsou s ní v těchto Dočasných karmických vztazích, které se skrze zde uvedené poznání Osvobozují, do stavu Prázdnoty. To je konec závislostí, konec, který nezná ani počátek, ani konec, protože nestaví na Dočasném sevření života od „A“ do „Z“, kdy „staví“ na trvalém Uvolnění Všech Sevření, kdy toto bytosti sobě již „nenařizují“ ve smyslu „musíš“, kdy toto je samo Svobodně přijato proto, že bytost objeví, že „to, co mentálně osvobodí“, je Svobodou, kterou Poskytne Sama Sobě.

Do doby Absolutního Probuzení bytosti trvá její rozpolcenost, dle toho, co je třeba ještě Očistit a Osvobodit. Vše je ve své podstatě podmíněno strachem z tzv. „smrti“, kdy se „bytost bojí o jediný život“, kdy za tento život považuje „dočasně složené já“, a naprosto ignoruje, že Dočasně složený jev, který bylo možné složit podobně jako stůl, je možné složit opakovaně, protože pokud by to možné nebylo, nebylo by možné, aby zde bytost byla projevena, a nebylo by možné ani to, aby bytost ve své předpojatosti o „já“ mohla trpět tím, že se o toto dočasně složené „já“ obává. To znamená, že takovou možnost opětovného skládání „já“ je možné opakovat nekonečněkrát, podobně zrovna tak jako bábovičku na pláži u moře, kterou opětovně pohlcuje vlna – ale bábovička přijde člověku, který hledá „nějaký velký objev“ moc prostá na to, aby si z toho příkladu odvodil Vše ostatní, přitom veškeré

fungování světa je z takových maličkostí odvoditelné. Tedy od „okamžiku představy důležitosti já“, se Zdá, že tato představa směřuje ke Stejně „důležitě představě obávané smrti“, čímž v sobě bytost na základě takových představ vyvolává enormní utrpení, které se odráží do všech sfér subjektivního nahlížení a prožívání reality, čímž jsou všechny tyto sféry zasaženy a ovlivněny, a tedy není možné hovořit o nějaké „svobodě“. Toto utrpení ve všech zasažených sférách zaniká s tím, jak je tomuto Poznání Porozuměno, s čímž se přirozeně dostavuje také stav Skutečné Vnitřní Svobody.

UKONČENÍ UTRPENÍ

Každá bytost ve své vlastní subjektivitě Neustále a dokola Opakuje a **Skládá** to, co bylo v předchozí představě **Rozloženo**. Aby bytost ukončila své utrpení, je třeba položit si otázku: „Proč opakovat složení „já“, po kterém přirozeně vždy následuje znovu-stárnutí, znovu-nemoc, znovu-smrt, což je dobrovolné opakování strádání?“ **Je to TOUHA po představě uchopování, která pohání neustálý proud nových a nových zrodů**, tj. utrpení, které pro toho, kdo porozuměl tomuto Snění, zanikne, protože mu takový sklon již nepříjde Inteligentní, podobně tak, jako bytost po předchozí zkušenosti již nekonzumuje jídlo, ze kterého jí je následně špatně.

Stejně tak toto, bytostí v její subjektivitě vytvořené iluzorní „já“, má sklon vytvářet iluzorní „mé“, a i když jde o jevy, pro které rovněž tak platí rovnice: **Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0**, bytost je Mentálně Uchopuje jako „můj majetek“, „má rodina“, „moji přátelé“, „moji nepřátelé“, „můj úspěch“, „mé selhání“, atd., na čemž rigidně LPÍ jako na „svém příběhu“ forem, kterému přiřazuje patřičnou důležitost, který se však s ohledem na povahu reality, což je Prázdnota, ve skutečnosti ani neděje. Vše přesně dle dualitou podmíněného strastiplného názoru toho, kdo ve své subjektivitě trpí představou, že „něco drží“, aniž by to bylo v Prázdnotě reálně možné. Ve skutečnosti zde není přítomné nějaké „já“, ani jakékoliv „mé“. Pokud bytost toto poznání obsáhne, zjistí, že ač si to ve své subjektivitě přeje, v „nemožnosti této situace“ neexistuje možnost, aby udělala „nějakou chybu“, i kdyby si to přála sebevíc. Tam, kde panuje zákon rovnice: **Vzniká + Okamžik Trvá + Zaniká = 0**, není přítomnost „chyby“ možná. V Prázdnotě je nemožné „chybu“ realizovat, je možné o tom pouze Snít. Tzv. „chyba“ má možnost existovat, pouze pokud je ukotvena do „nějakého osobního příběhu“, který sleduje „nějaký cíl“, např. „dokázat úspěšný život“. Pokud zde ale takový cíl není přítomen, není zde přání „být úspěšný“, a tak ani není možné „chybovat“. A koho ve skutečnosti zajímá „nějaká chyba“ „nějaké osoby“ v „nějakém příběhu“, pokud se to přímo karmicky nedotýká „toho našeho“? Tedy je chybou něco, co přímo „náš příběh“ nijak neohrožuje? Samozřejmě, že ne. Pro světsky smýšlejícího člověka je chybou jediné to, o čem se domnívá, že ohrožuje jeho zájmy, kdy svůj pohled automaticky Nadřadí nad zájmy ostatních, tedy opět vnitřní stav války. A i kdyby se daly takové soukromé zájmy posvětit, je to, co někomu „patří“, trvalé natolik, aby se na tom dalo „podepsat něčí chybou“? Ne, Zákon Pomíjivosti vše stírá do Prázdnoty, kde „chyba“ je nemožná, je subjektivní. Dále pak, pokud platí neexistence „chyby“, platí rovnice není možná existence viny, a pokud není možná existence viny, není možná existence zločinu. Vše je jen fantazie v subjektivitách, na kterých by se měl shodnout celý svět – bez této shody nebude dosaženo celosvětového míru, ani to není možné. Ale ať svět všerůzných subjektivit tak jako mraky na nebi v bouřce běsní, nebo ne, Vše je Neustále v Naprosté Rovnosti s „bohem“, neboť **Vše Je Nirvána**, ať si kdo chce v té či které subjektivitě namítá, představuje a Sní, Cokoliv se mu zachce. Vše je vždy takto Absurdní a Dobrovolné, ač jde o krutý žert, který pácháme sami na sobě.

NEEXISTENCE HŘÍCHU

Stejně tak pro Snovou povahu jevů není v Prázdnosti možné, aby se „jev“ dotýkal „jevu“, zrovna tak jako pro reálnou neexistenci osob není možné, aby se „jedna osoba dotýkala jiné“ – právě z tohoto důvodu je početí Marie Panny neposkrvněné prvotním hříchem, kdy hřích na sobě člověk páchá tak, že nerozumí povaze reality, tj. Prázdnosti, a proto považuje „jevy“ za „ne-čisté“, kdy to, co bytost definuje jako „čistotu“ nebo „ne-čistotu“, je vždy jen její subjektivní stav závislý na úrovni realizované Moudrosti o Absolutní Povaze Reality, tj. Prázdnosti, která ve skutečnosti znamená „nemožnost rozdělení“, tj. „nemožnost dotýkání se tam, kde nikdy ani nedošlo k rozdělení“, a zrovna tak, „nemožnost doteku toho, co je ve své podstatě Prázdné“. Z toho vyplývá, že každé početí je bez poskrvny, ne ale každá bytost se za neposkrvněnou považuje, ač v situaci, v jaké se Všichni nacházíme, ani není možné, aby na „nějaké bytosti“ „nějaká skvrna“ ulpěla. Pro neznalost povahy reality, tj. Prázdnosti, definují bytosti samy sebe jako „ne-čisté“, a dle tohoto svého vnitřního nastavení v nich roste úroveň jejich vlastní a neosobní vnější agresivity.

Přesah **Duality** znamená „špína je čistá“. I samo lpění je pouze představa subjektivní, neexistuje. Všechno to jsou hry, které si bytost ve svých zvolených rolích ve své subjektivitě přála a přeje sehrát, aby nakonec došla Všepoznání, že Vše si je Rovno, vše je Stejné, je to „prašť jako uhoď“, protože Vše již v sobě obsahuje Výchozí i Konečný bod, kterým je NULA. Když bytost zjistí, že nemůže nic „získat ani nic ztratit“, automaticky dojde k opuštění strachu, k vnitřnímu kolapsu všech hodnot, vášní a chťičů, kdy tyto nahradí Poznání o Skutečné Povaze Reality, tj. Prázdnosti, která je Nalezeným Klidem.

Každá bytost je zde Neustále Sama na to, aby v Neustálém Proudě Změn čelila sama sobě, v Proudě jako v „aktivitě“, závislá na vášnivosti, závislá na Dosažené Úrovni Vhledu do Povahy Skutečnosti, ke kterému se ona sama dobrovolně připojuje, který ona sama dobrovolně opouští, s ostatními subjektivitami spoluvytváří, nebo spoluníčí, nebo trpí představou, že se dává na tu či onu stranu, dle toho, jak podléhá sklonu nahlížet realitu duálně. A právě proto, že všechny subjektivitativy, které nahlížejí realitu duálně, se nacházejí ve stavu vnitřního válečného rozpoložení, není ani pro jedinou z nich možné, aby v tom, čím se vycházejíc ze svých individuálních „já“ a „mé“, našly konečné spočinutí v absolutním stavu klidu a míru. Pro stav vnitřního válečného konfliktu je to pro ně nemožné.

ČTYŘI VZNEŠENÉ PRAVDY

Zákon Pomíjivosti a „znak ne-já“ jsou ve své podstatě podrobnějším rozvedením Čtyř Vznešených Pravd, které vyhlásil Buddha Šákjamuni zvaný Gautama, které se mohou nedbalému pozorovateli jevit jako nicneříkající informace, ač jde o Matici Univerzálního Zákona, tj. informaci, která je odpovědí na fungování Univerza, kterou každý neustále hledá, ale mívá:

1. Vznešená Pravda: Existuje utrpení.

2. Vznešená Pravda: Toto utrpení má příčinu (bytosti se pohybují v koloběhu života a smrti Samsára tam a zpět proto, že tvoří „já“ a „mé“).

3. Vznešená Pravda: Utrpení je možné ukončit odstraněním jeho příčiny (pokud bytosti přestanou tvořit „já“ a „mé“, mohou ukončit své putování v koloběhu života a smrti Samsára).

4. Vznešená Pravda: tj. Osmidílná stezka vedoucí k poznání a zvládnutí tohoto přerodu bytosti, která se díky své vlastní vynaložené námaze porozumět tomuto Zákonu Rozhodne o tom, že sobě Udělí Milost.

**Kniha SRDCE DHARMY aneb Návod k Sobě je každému k dispozici ZDARMA.
Dobrovolné příspěvky na podporu Učení Buddha je možné zaslat na účet: 2200343197/2010
- IBAN: CZ6720100000002200343197, do poznámky prosím uveďte „DAR“**

Ilustrace: Michaela Minaříková, Pedro Svoboda

Grafická úprava: Jana Tolstoy Benetková

Editoval a namluvil: Tomáš Langer

Audio verze: https://youtu.be/D5R7wzNv_EA

Vydáno v roce 2020

DALŠÍ DÍLA AUTORA:

Básnická sbírka: ČISTÉ SRDCE

Grafická úprava: Nicole Kolářová

Vydáno v roce 2016

Buddha Súra:

MAITREYA BUDDHA SÚTRA aneb PRÁZDNOTA... MATKA DĚDICŮ NESMRTELNOSTI

Ilustrace: Michaela Minaříková, Pedro Svoboda

Grafická úprava: Jana Tolstoy Benetková

Vydáno v roce 2020